

Arrest

**nr. 151 987 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in het dorp Chkhorotsku (Georgië) en woonde in Tbilisi.

Ten tijde van de parlementsverkiezingen in Georgië op 1 oktober 2012 bent u aan het werk als kredietexpert bij de financiële onderneming Continental City Credit waar D. K. (...) directeur is. K. (...) staat gekend als aanhanger van de toenmalige regeringspartij UNM van president Saakashvili. Op de kiesdag belt K. (...) u op en maant u aan om te gaan stemmen. Hij zegt u dat u wel weet voor wie u moet stemmen. U gaat dan ook stemmen.

Op 6 maart 2013 wordt u voor ondervraging opgeroepen door de politie. U gaat er met uw advocaat heen. De politie verlangt van u dat u verklaringen over K. (...) zou afleggen, met name dat u door hem onder druk was gezet om tijdens de verkiezingen van 2012 voor UNM te stemmen. U weigert. Daarop

wordt u nog verschillende keren ondervraagd door de politie, maar u blijft steeds weigeren om in te gaan op hun eis. U wordt ook een aantal keer voor langere tijd vastgehouden, tot 12 à 48 uur. In april 2013 verandert de politie van tactiek en laat u weten dat u wel eens problemen zou kunnen krijgen in uw eigen bouwfirmat omdat u niets wil verklaren tegen K. (...).

Tegenover een aantal leveranciers had u uw onroerende goederen als borg gegeven voor de aankoop van bouwmaterialen. Enige tijd later merkt u dat uw klanten niets meer bij u willen kopen – volgens u zit de politie daar achter. Als u van plan bent om uw zaak te sluiten, laat u een schatting uitvoeren. Uw bezittingen zijn 80.000 dollar waard maar de schatters van de overheid ramen uw vermogen op slechts 10.000 dollar. De overheid laat ook een fiscale inspectie van uw bedrijf uitvoeren waardoor uw rekeningen geblokkeerd worden en uw opslagplaats verzegeld wordt. Door deze problemen bent u niet meer in staat uw leveranciers te betalen en wordt u door hen onder druk gezet, meer bepaald laten zij criminelen naar u en uw ouders bellen om u te intimideren.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 25 mei 2014. Van op de luchthaven van Kutaisi neemt u, op legale wijze, een vlucht naar Kiev (Oekraïne). Daar verblijft u bij een vriend. Ongeveer twee weken later, verlaat u Oekraïne in een minibus met de hulp van een smokkelaar die voor u een valse Litouwse of Letse identiteitskaart had geregeld om mee te reizen. U weet niet doorheen welke landen jullie reizen maar na een dag, op 11 juni 2014, komt u aan in België. Op 18 november 2014 dient u een asielaanvraag in.

Terwijl u in België verblijft, krijgt u van uw ouders te horen dat u in december 2014 officieel in opsporing bent geplaatst wegens fraude, maar volgens u is hier niets van aan en past dit ook in de pogingen van de overheid om u te pakken omdat u geen verklaringen had willen afleggen over K. (...).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van de eerste bladzijde van uw Georgisch paspoort voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u door de autoriteiten geviseerd werd omdat u weigerde te verklaren dat uw baas Davit K. (...) u tijdens de verkiezingen van 2012 onder druk zou hebben gezet om voor de toenmalige regeringspartij UNM te stemmen: u werd verschillende keren ondervraagd door de politie en later zorgde de overheid ook voor problemen in uw eigen bouwfirmat. Daardoor werd u ook door uw leveranciers onder druk gezet (CGVS p. 10, p. 12, p. 13 & p. 15-17). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingenof het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen dienen er ernstige vragen gesteld te worden bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat u ten tijde van de parlementsverkiezingen in 2012 als kredietexpert aan de slag was bij de financiële onderneming Continental City Credit waar D. K. (...) uw directeur was en dat dit bedrijf gelegen is op de Chavchavadzestraat 74-75 in Tbilisi (CGVS p. 3). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat dit bedrijf op de Chavchavadzestraat 23-23a in Tbilisi gelegen is. Aangezien dit bedrijf een cruciaal element van uw asielrelaas uitmaakt (u zou er immers zelf aan de slag zijn geweest en uw directeur zou u gevraagd hebben om te stemmen voor de UNM in oktober 2012, wat voor u rechtstreeks verband houdt met het ontstaan van uw problemen), kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u een correct adres kan geven van uw werkgever. Dit is hier niet het geval.

Verder verklaart u dat uw problemen begonnen nadat de UNM de parlementsverkiezingen van oktober 2012 en later ook de presidentsverkiezingen verloor. Concreet belde de politie u op 6 maart 2013 op – u bent zeker van deze datum omdat het dan uw verjaardag is – en riep u zo op voor ondervraging over uw baas K. (...). Naar eigen zeggen lagen zowel de parlements- als de presidentsverkiezingen (die voor de UNM telkens op een nederlaag uitdraaiden) op het moment van deze eerste oproeping al achter de rug (CGVS p. 10 & p. 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt evenwel dat de presidentsverkiezingen waarnaar u verwijst, pas plaatsvonden op 27 oktober 2013, dus ruim na het bewuste telefoontje van begin maart 2013. De door u aangehaalde tijdsindeling van de start van uw problemen (nl. de presidentsverkiezingen die zouden plaatsgevonden hebben vóór het bewuste telefoontje), stroken dus niet met de werkelijkheid. Redelijkerwijs kan toch verwacht worden dat u (de start van) uw problemen correct in de tijd kan situeren ten opzichte van de verschillende verkiezingen die u aanhaalt, gezien u zeker was van de datum van het telefoontje (uw verjaardag) en uw problemen zich in een duidelijk politieke context afspelen (u geeft immers zelf ook aan dat de oorzaak van uw problemen terug te brengen valt tot uw weigering om verklaringen af te leggen tegen uw baas in verband met de verkiezingen van 2012, CGVS p. 10, p. 12, p. 13, p. 15 & p. 17).

Daarnaast legt u een aantal opvallende, incoherente verklaringen af over bepaalde elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas. Zo verklaart u aanvankelijk dat u door de politie verschillende keren werd ondervraagd en ook een paar keer langer werd vastgehouden (voor 12u, 24u en zelfs 48u) maar dat u op zo'n momenten nooit van iets beschuldigd werd (CGVS p. 10). Kort daarna echter verklaart u

over deze ondervragingen dat u verschillende keren werd ondervraagd voor 1u à 1,5u, dat u ook voor langere tijd werd vastgehouden (tot 12u-24u) en dat u op zo'n momenten wel beschuldigd werd op basis van één of ander artikel (CGVS p. 11). Deze verklaringen zijn opvallend tegenstrijdig. Op de vraag of u in Georgië ooit officieel beschuldigd werd van iets, antwoordt u ook 'Nee; wat strafzaken betreft niet, maar nu is het proces wel bezig' (CGVS p. 14). Later komt u dan op deze uitspraak terug door te verklaren dat er sinds 2014 een zaak (en zelfs meerdere processen) aanhangig was (waren) tussen uw firma en uw leveranciers bij de burgerlijke rechtbank in Tbilisi maar meteen daarna dat er geen proces heeft plaatsgevonden maar er wel een minnelijke schikking werd getroffen (CGVS p. 15). Niet alleen zijn deze verklaringen inconsistent, het CGVS vraagt zich ook openlijk af waarom er al dan niet een zaak aanhangig zou zijn gemaakt voor een burgerlijke rechtbank, en niet voor een handelsrechtbank als het gaat om een geschil tussen verschillende handelsfirma's – op deze vraag weet u zelf ook geen overtuigend antwoord te geven (CGVS p. 14-15). Als u gevraagd wordt wanneer de (volgens u opzettelijk verkeerde) schatting door de overheid in het kader van hun fiscale inspectie heeft plaatsgevonden, antwoordt u vaag en onduidelijk: 'In 2013. Nee, niet in 2013. Even nadenken. In 2013 begon het onderzoek en het is nu nog bezig'; over wanneer in 2013 u het heeft, kan u evenwel niets zeggen (CGVS p. 14). Aangezien u verklaarde dat deze schatting vanwege de overheid dé kern van uw problemen uitmaakt (CGVS p. 16), kan toch verwacht worden dat u hierop een éénduidig antwoord kan geven. Bovenstaande verklaringen over een aantal cruciale elementen van uw asielrelaas zijn dermate vaag, incoherent en tegenstrijdig, dat u hiermee de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw fundamenteel ondermijnt.

Een ander opvallend element dat weinig bijdraagt aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas ligt in uw legale vertrek uit Georgië: van op de luchthaven van Kutaisi nam u een vlucht naar Kiev (Oekraïne) en gebruikte daarbij uw eigen identiteitsdocumenten. Bij dat vertrek kreeg u een identiteitscontrole maar daarbij ondervond u geen problemen (CGVS p. 5-6). Welnu, als de autoriteiten van uw land u dermate belangrijk achtten voor hun demarches in de zaak-K. (...) en u daarom al verschillende keren hadden opgeroepen voor ondervraging – nota bene tot een dag voor uw vertrek (CGVS p. 11) – en zelfs uw firma hadden tegengewerkt, is het bijzonder weinig geloofwaardig dat diezelfde autoriteiten u zomaar uit het land zouden laten vertrekken, laat staan de toestemming zouden verlenen om het land te verlaten in de vorm van het uitreiken van een nieuw internationaal paspoort (CGVS p. 4-5 + document 1).

Er dient ook op gewezen te worden dat u van verschillende aspecten van uw asielrelaas niet het minste begin van bewijs neerlegt; niet van uw werk bij Continental City Credit waar u naar eigen zeggen toch officieel geregistreerd stond en een contract had (CGVS p. 3-4) (de politie zou uw baas K. (...) willen treffen om politieke redenen via zijn werknemers zoals u), niet van uw eigen bouwfirma My Home (de politie zou u later ook hebben willen treffen door problemen te veroorzaken in deze firma), niet over het geschil met uw leveranciers waarover er volgens u toch een onderzoek liep, niet over de stappen ondernomen door uw advocaat bij externe auditfirma's in het kader van de overheidsschatting en niet over de beschuldigingen van fraude aan uw adres vanwege de autoriteiten en bijhorende officiële opsporing (men zou tegen u immers een strafzaak geopend hebben omdat u hen niet had willen helpen in de zaak-K. (...)) (CGVS p. 16-17). U verklaart dat u dergelijke documenten in Georgië heeft (u heeft het in deze over 'al die conclusies, contracten en verslagen'), maar toch legt u hieromtrent niets voor, ondanks het feit dat u van uw advocaat in België te horen kreeg dat er naar bewijs gevraagd wordt en ondanks het feit dat u nog contacten onderhoudt met het thuisfront (CGVS p. 3, p. 16 & p. 17). Het CGVS gunde u de tijd om wat dit betreft elementen aan te brengen (CGVS p. 17), maar daar bent u tot op heden niet op ingegaan.

Waar ook rekening mee moet worden gehouden, is de vaststelling dat u pas na ruim vijf maanden verblijf in België besloot er een asielaanvraag in te dienen (aankomst op 11.06.2014 vs. asielaanvraag 18.11.2014, CGVS p. 7). U verklaart dat u niet wist dat in België zoiets mogelijk was en dat u van plan was om in Polen een asielaanvraag in te dienen maar u hoorde dat men daar zonder visum in het paspoort niet toegelaten wordt – van verschillende mensen in België hoorde u dan dat het geen probleem was om hier een asielaanvraag in te dienen (CGVS p. 7). Deze uitleg is echter bijzonder ontoereikend voor uw laattijdige asielaanvraag. U gaf immers zelf aan dat u naar Europa kwam om er een asielaanvraag in te dienen. Het is uw eigen verantwoordelijkheid om na te gaan of het indienen van een asielaanvraag in een land waarnaar men gevlucht is, effectief onmogelijk zou zijn als u hieromtrent bepaalde geruchten zou opgevangen hebben. Bovendien had uw neef u, toen u nog in Georgië was, reeds gezegd dat u naar België moest komen om er een asielaanvraag in te dienen net zoals hij had gedaan (CGVS p. 16). U was dus wel op de hoogte van de mogelijkheid om asiel aan te vragen in België. Door uw opvallende gedrag wat dit betreft en uw weinig aannemelijke verklaringen hieromtrent, dienen niet alleen ernstige vragen gesteld te worden bij uw nood aan bescherming, maar wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend fundamenteel ondermijnd.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt. Over deze reisroute en

de door u neergelegde kopie van de eerste bladzijde van uw Georgisch paspoort, legt u immers weinig geloofwaardige verklaringen af. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u vanuit Oekraïne naar België kwam gereden achterin een minibus; daarbij was voor u een valse Litouwse of Letse identiteitskaart voorzien. U verklaart niet te weten doorheen welke landen u gereden heeft van Oekraïne naar België en kan geen enkele plaats opnoemen die u gepasseerd heeft. U weet niet langs welk land u de Europese Unie binnenkwam. Van een grensovergang of douane onderweg zou u niets gemerkt hebben. Het valt ook op dat u twijfelt of de valse identiteitskaart die u gebruikte van Litouwen dan wel van Letland was en dat u niet weet welke geboortedatum daarop stond (CGVS p. 6-7). Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Oekraïne naar België géén enkele bijkomende concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen van doorreis en u zo slecht op de hoogte blijkt van de door u aangehaalde reismodaliteiten en -route, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van de Europese Schengenzone strenge, persoonlijke identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat u zo onwetend zou zijn over uw reismodaliteiten en u tout court zelfs géén controles opgemerkt zou hebben, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u een andere reisweg aan de hand van de daartoe benodigde reisdocumenten verzwijgt.

In dit verband dient nog te worden benadrukt dat u bij de Belgische asielinstanties enkel een kopie van de eerste bladzijde van uw (nieuwe) Georgische paspoort neerlegt (document 1). Het origineel zou u bij een Georgiër (ene G. (...)) – zijn familienaam kent u niet) in Brussel in bewaring hebben gegeven 'omdat u bang was het te verliezen' (CGVS p. 4-5). Het is evenwel hoogst opmerkelijk dat u uw paspoort bij iemand achterlaat die u eigenlijk niet echt kende maar die u gewoon was tegengekomen in België. U legt bovendien bijzonder incoherente verkeringen af over zijn naam: u zegt een aantal keer dat u zijn naam wel weet, dan weer dat u het niet weet en dan dat u hem wel zou kunnen opbellen om zijn naam te vragen. Dat u uw paspoort bij deze man die u blijkbaar niet echt kent, zomaar achterlaat 'om het zelf niet te verliezen', gaat in ieder geval voorbij aan alle logica; het CGVS vraagt zich af waarom u uw paspoort niet zelf ergens bijhield om het niet te verliezen. Over het gebruik van dit paspoort legt u daarnaast ook incoherente verklaringen af: u verklaart dat u dit paspoort gebruikte om naar Oekraïne te gaan, maar dit strookt dan weer niet met uw eerdere verklaringen dat u voor Oekraïne geen reispaspoort nodig heeft, maar enkel een identiteitskaart (als u gevraagd wordt waar deze identiteitskaart is, houdt u het op het vage en verwarrende 'Misschien is het ook bij mij thuis. Niet in België. Nee, enkel een kopie misschien. Waar ligt dat nu precies? Ik herinner het me niet meer'). Uw verklaringen dat men uw Georgisch paspoort met de post opgestuurd zou hebben naar het adres van uw vriend in Kiev (welk adres of in welke wijk dat was, weet u niet) terwijl u daar zelf ook was, doet overigens de wenkbrauwen fronsen. In ieder geval klopt de door u opgegeven tijdsindeling hieromtrent niet: u verklaart dat u op 25 mei 2014 naar Kiev vloog en daar dan uw paspoort via de post ontving – uit uw paspoort blijkt evenwel dat dit document u reeds uitgereikt werd op 3 mei 2014, dus voor uw vertrek uit het land (CGVS p. 4-6). U gaf überhaupt te kennen dat u het originele paspoort in kwestie bij uw vriend zou opvragen en het zou komen presenteren aan het Commissariaat-generaal (CGVS p. 5 & p. 17), maar tot op heden heeft het Commissariaat in dit verband niets meer van u vernomen, laat staan ontvangen.

Uw incoherente verklaringen over uw paspoort vormen in samenhang met de door u beschreven onwaarschijnlijke reisroute (zie boven) een ernstige aanwijzing van het gegeven dat u uw (internationale) reisdocumenten bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een andere reisroute, een eerder vertrek uit uw land of een eventueel door u verkregen visum te verzwijgen. Zodoende plaatst deze vaststelling bijkomend een ernstige rem op uw algehele geloofwaardigheid.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Georgië een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De kopie van de eerste bladzijde van uw Georgisch paspoort (document 1) bevat louter persoonsgegevens en verandert bijgevolg niets aan bovenstaande bevindingen.

Aanvullend dient gewezen te worden op het risicoprofiel van mensen uit Georgië zoals u (wegens uw werk bij het bedrijf van een vroegere UNM-aanhanger – i.c. D. K. (...) – zou u door de huidige Georgische autoriteiten ook beschouwd worden als UNM-sympathisant en daardoor problemen hebben gekregen, CGVS p. 13). Volgens de aan uw administratieve dossier toegevoegde informatie won de Georgian Dream-coalitie onder leiding van Bidzina Ivanisjvili op vreedzame en regelmatige wijze de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 en de presidentsverkiezingen van 27 oktober 2013 van de

United National Movement (UNM), die Georgië sinds de Rozenrevolutie van november 2003 bestuurt. De nieuwe regering bestaat uit persoonlijkheden die ervaring hebben op gebied van mensenrechten, bijvoorbeeld de minister van justitie (Tea Tsulukiani werkte tien jaar voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens), de minister van gevangenis (als voormalig ombudsman voor de mensenrechten kloeg Sozar Subari jarenlang de slechte omstandigheden in de gevangenis van Georgië aan) en de ombudsman voor de mensenrechten (Ucha Nanuasjvili leidde jarenlang de mensenrechtenorganisatie Human Rights Center (HRIDC) in Tbilisi). Het parket, de politie en de directie van de gevangenis werden grondig hervormd. Dit leidde tot een groter respect voor de mensenrechten. De talrijke gerechtelijke vervolgingen van overheidspersonen van het Saakasjvili-regime (aanhangers van de UNM) wegens misbruiken bij de uitoefening van hun functie worden van nabij gevolgd door de internationale gemeenschap. Op dit ogenblik worden ze gemonitord (met name door de organisaties HRIDC en Transparency International Georgia) en werden geen ernstige schendingen van de rechten op verdediging vastgesteld. Bovendien hebben de Georgische mensenrechtenorganisatie Human Rights Center (HRIDC), de organisatie Georgian Young Lawyers' Association (GYLA) en Thomas Hammarberg (speciaal adviseur van de Europese Unie voor de mensenrechten en de constitutionele en juridische hervormingen in Georgië, in zijn rapport "Georgia in transition" van 23 september 2013) tot nu toe geen kennis van concrete gevallen van fysieke agressie of doodsb bedreigingen van privépersonen of vertegenwoordigers van openbare veiligheidsstructuren tegen gewone sympathisanten of activisten van de UNM. Bovendien is de GYLA-organisatie van mening dat een lid/sympathisant van de UNM of een persoon in dienst van de overheid vóór oktober 2012, die het slachtoffer waren van fysieke agressie van politieke aard vanwege privépersonen, op de bescherming van de Georgische overheid konden rekenen.

Bijgevolg zijn er in verband met eventuele vervolging die u zou te vrezen hebben in geval van terugkeer naar Georgië, in het licht van wat voorafgaat, geen ernstige aanwijzingen dat u uw rechten niet zou kunnen doen gelden om in voorkomend geval aan een illegale (indien u geen misbruiken zou hebben gepleegd) of onredelijke (indien u misbruiken zou hebben gepleegd) veroordeling te ontsnappen. In het licht van het voorgaande hebt u in geval van terugkeer naar Georgië ook geen redenen om fysieke agressie of doodsb bedreigingen te vrezen alleen omdat u als een sympathisant van de UNM zou beschouwd worden. Evenmin zijn er concrete aanwijzingen voorhanden waaruit kan worden afgeleid dat u zich desgevallend niet zou kunnen beroepen op de bescherming geboden door de huidige Georgische autoriteiten, noch beschikt het CGVS over informatie waaruit kan blijken dat de geboden bescherming niet zou voldoen aan de bepalingen voorzien in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit bovenstaande beslissing, toont u het tegendeel niet aan met overredende verklaringen, noch aan de hand van bewijsvoerende stukken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van "het beginsel van behoorlijk bestuur patere legem quam ipse fecisti" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM en naar artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in verband met de opmerking in de bestreden beslissing dat zij verklaarde dat de financiële onderneming Continental City Credit, waar zij ten tijde van de parlementsverkiezingen in 2012 als kredietexpert aan de slag was en waar D. K. haar directeur was, gelegen is op de Chavchavadzestraat 74-75 in Tbilisi, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat dit bedrijf op de Chavchavadzestraat 23-23a in Tbilisi gelegen is, in haar verzoekschrift stelt dat *"Indien zij zegt dat zij voor Continental City Credit werkt met kantooradres Chavchavadzestraat 74-75 te Tbilisi (...) dan kan verwerende partij dit op Google view onmiddellijk controleren wat zij deed en juist bevond"* en dat *"Dergelijke gedetailleerde antwoorden (...) enkel door iemand die daadwerkelijk het beroep uitoefent op dit adres (kunnen) geweten zijn."*, stelt de Raad vast dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat desbetreffend bedrijf op de Chavchavadzestraat 23-23a in Tbilisi gelegen is (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 2), terwijl verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het bedrijf gelegen is op de Chavchavadzestraat 74-75 in Tbilisi. Verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert niet correct is. De vaststelling dat verzoekende partij niet in staat blijkt te zijn het correcte adres te geven van haar werkgever, terwijl dit van haar verwacht kan worden gezien dit bedrijf een cruciaal element van haar asielrelaas uitmaakt, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over een aantal cruciale elementen van haar asielrelaas – meer bepaald over de ondervragingen door de politie, over de vraag of zij in Georgië ooit officieel beschuldigd werd van iets en over wanneer de (volgens verzoekende partij opzettelijk verkeerde) schatting door de overheid in het kader van hun fiscale inspectie heeft plaatsgevonden – vaag, incoherent en tegenstrijdig zijn, meent verzoekende partij dat er niets tegenstrijdig is aan haar verklaring dat zij nooit werd aangeklaagd. Immers betroffen het wederrechtelijke aanhoudingen, waardoor het logisch is dat zij niet werd aangeklaagd. Dat verwerende partij haar verklaringen desbetreffend als tegenstrijdig beschouwd, is volgens verzoekende partij te wijten aan de onduidelijke vraagstelling tijdens het gehoor. Immers kan het woord 'beschuldiging' zowel 'beschuldigen' als 'aanklagen' betekenen. Verder bemerkt verzoekende partij nog dat *"een minnelijke schikking in het handelsgeschil met de leveranciers"* evenmin een *"fiscale procedure met de overheid en*

de schatting en eventuele gedwongen openbare verkoop van het huis van verzoekende partij (voor een burgerlijke rechtbank)” uitsluit.

2.2.5.2. Vooreerst bemerkt de Raad dat door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij aanvankelijk verklaarde dat zij door de politie verschillende keren werd ondervraagd en ook een paar keer langer werd vastgehouden (voor 12u, 24u en zelfs 48u) maar dat zij op zo'n momenten nooit van iets beschuldigd werd, om kort daarna over deze ondervragingen te verklaren dat zij verschillende keren werd ondervraagd voor 1u à 1,5u, dat zij ook voor langere tijd werd vastgehouden (tot 12u-24u) en dat zij op zo'n momenten wel beschuldigd werd op basis van één of ander artikel. De uitleg van verzoekende partij dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan een onduidelijke vraagstelling tijdens het gehoor is geenszins overtuigend, daar de *protection officer* hierover geen uitdrukkelijke vraag stelde aan verzoekende partij, doch verzoekende partij zelf eerst spontaan aangaf dat zij geen enkele keer tijdens haar ondervragingen van iets beschuldigd werd (“(...) *Ik werd aangehouden door de politie, verschillende keren. De eerste keer was ik daar 12u lang. Ik ben nog meerdere keren daar geweest, telkens voor 24u en eenmaal 48u. Maar geen enkele keer werd ik toen van iets beschuldigd.*” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 23/03/2015, p. 10)), om even later dan weer aan te geven dat zij toen zij voor langere tijd werd vastgehouden beschuldigd werd op basis van één of ander artikel (“(...) *Soms was het voor langere tijd dat ik daar vastgehouden werd, 12u of 24u of zo, dat ik daar werd gehouden. Op zo'n momenten beschuldigden ze me wel obv een of ander artikel*” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 23/03/2015, p. 11)).

Verder stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissing door verwerende partij wordt beweerd dat, zoals verzoekende partij stelt, “*een minnelijke schikking in het handelsgeschil met de leveranciers*” “*een fiscale procedure met de overheid en de schatting en eventuele gedwongen openbare verkoop van het huis van verzoekende partij (voor een burgerlijke rechtbank)*” zou uitsluiten. Wel motiveert verwerende partij dat verzoekende partij op de vraag of zij in Georgië ooit officieel beschuldigd werd van iets, antwoordde ‘Nee; wat strafzaken betreft niet, maar nu is het proces wel bezig’, om later op deze uitspraak terug te komen door te verklaren dat er sinds 2014 een zaak (en zelfs meerdere processen) aanhangig was (waren) tussen haar firma en haar leveranciers bij de burgerlijke rechtbank in Tbilisi maar meteen daarna stelt dat er geen proces heeft plaatsgevonden maar er wel een minnelijke schikking werd getroffen, waarbij verwerende partij vaststelt dat deze verklaringen inconsistent zijn en zich tevens afvraagt waarom er al dan niet een zaak aanhangig zou zijn gemaakt voor een burgerlijke rechtbank, en niet voor een handelsrechtbank als het gaat om een geschil tussen verschillende handelsfirma's. Daarnaast wordt door verwerende partij nog opgemerkt dat verzoekende partij ook op de vraag wanneer de (volgens verzoekende partij opzettelijke verkeerde) schatting door de overheid in het kader van hun fiscale inspectie heeft plaatsgevonden, vaag en onduidelijk antwoordde. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen enkel overtuigend argument aanbrengt om deze inconsistente en vage verklaringen te weerleggen of te verklaren.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het bijzonder weinig geloofwaardig acht dat als de autoriteiten van haar land verzoekende partij dermate belangrijk achtten voor hun demarches in de zaak-K. en verzoekende partij daarom al verschillende keren hadden opgeroepen voor ondervraging en zelfs haar firma hadden tegengewerkt, diezelfde autoriteiten verzoekende partij zomaar uit het land zouden laten vertrekken, laat staan de toestemming zouden verlenen om het land te verlaten in de vorm van het uitreiken van een nieuw internationaal paspoort, wijst verzoekende partij erop dat zij niet wordt opgespoord, dat er geen aanhoudingsbevel tegen haar is uitgevaardigd en dat de nationale autoriteiten geen legale redenen hebben om haar aan te houden. Verzoekende partij benadrukt dat zij wederrechtelijk door de autoriteiten werd ondervraagd en aangehouden en stelt dat het absurd is om te veronderstellen “*dat de overheid haar eigen mishandelingen als geldige en/of wettige reden zou kunnen inroepen om verzoekende partij op de luchthaven tegen te houden en te arresteren*”. Verder geeft verzoekende partij nog aan dat zij altijd een paspoort heeft gehad, dat haar handtekening reeds sinds 1998 geregistreerd was en dat zij zo een nieuw paspoort in mei 2014 kon aanvragen en verkrijgen.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij ook op ‘officiële’ wijze verschillende keren werd opgeroepen voor ondervraging (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 23/03/2015, p. 11), waardoor bovenstaande uitleg niet kan overtuigen. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het weinig geloofwaardig is dat de autoriteiten van haar land verzoekende partij zomaar uit het land zouden laten vertrekken, laat staan de toestemming zouden verlenen om het land te verlaten in de vorm van het uitreiken van een nieuw internationaal paspoort, indien zij verzoekende partij dermate belangrijk achtten voor hun demarches in de zaak K.. Het feit dat verzoekende partij altijd een paspoort heeft gehad en dat haar handtekening reeds sinds 1998 geregistreerd was, doet geen enkele afbreuk aan het gegeven dat het in het licht van het door

verzoekende partij voorgehouden asielrelaas ongeloofwaardig is dat de autoriteiten van haar land haar zonder enig probleem een nieuw internationaal paspoort zouden uitreiken.

2.2.7.1. Inzake de motivering van verwerende partij over de reisweg van verzoekende partij, legt verzoekende partij vooreerst uit dat zij niets weet over haar reisroute daar de bus geen ramen had. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij bezwaarlijk kan beweren dat de grenzen van de Europese Schengenzone waterdicht zijn, gelet op *“de honderdduizenden asielaanvragen van mensen zonder papieren in de realiteit die op een of andere wijze Schengenland binnenkwamen zonder te worden tegengehouden”*.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch stelt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waardoor het quasi onmogelijk is om de EU of de Schengenzone te betreden zonder persoonlijke paspoortcontrole. De verklaring van verzoekende partij dat onderweg niet persoonlijk werd gecontroleerd en dat zij zelfs geen controles opgemerkt zou hebben is derhalve weinig aannemelijk.

Verder is de Raad de mening toegedaan dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en bovendien bleek te twijfelen of de valse identiteitskaart die zij gebruikte van Litouwen dan wel van Letland was en ook niet weet welke geboortedatum daarop stond. Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de wijze waarop zij kon reizen. Het loutere feit dat de bus waarmee zij reisde geen ramen had, volstaat allesbehalve om haar onwetendheid desbetreffend te verklaren.

2.2.8.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij bij de Belgische asielinstanties enkel een kopie van de eerste bladzijde van haar (nieuwe) Georgische paspoort neerlegt, waarbij verwerende partij de bewering van verzoekende partij dat zij het origineel bij een Georgiër – iemand die zij eigenlijk niet echt kende maar die zij gewoon was tegengekomen in België – in Brussel in bewaring zou hebben gegeven, ongeloofwaardig acht, en dat verzoekende partij daarnaast incoherente verklaringen aflegt over het gebruik van dit paspoort, geeft verzoekende partij aan dat zij in een open centrum woont waar regelmatig identiteitsdocumenten verdwijnen. Verzoekende partij kon haar paspoort nog niet bekomen omdat de persoon bij wie zij dit in bewaring heeft gegeven niet vaak thuis is. Daarnaast verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij Georgië per vliegtuig en met haar eigen (oud) paspoort heeft verlaten. Dit oude paspoort moest verplicht worden teruggestuurd. Verzoekende partij onderstreept nog dat zij geen visa nodig heeft om naar Oekraïne te reizen.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij evenwel op de motivering in de bestreden beslissing dat het voorbijgaat aan alle logica dat verzoekende partij haar paspoort bij een Georgiër in Brussel die zij blijkbaar niet echt kent, achterlaat ‘om het zelf niet te verliezen’ en dat verzoekende partij bovendien bijzonder incoherente verklaringen aflegt over diens naam. De uitleg van verzoekende partij dat zij in een open centrum woont waar regelmatig identiteitsdocumenten verdwijnen, volstaat evenmin om te verklaren waarom verzoekende partij haar paspoort achterlaat bij iemand die zij nauwelijks kent. De reden die verzoekende partij opgeeft waarom zij haar origineel nieuw Georgisch paspoort niet kan neerleggen, is dan ook geenszins geloofwaardig.

Waar verzoekende partij stelt dat zij Georgië met haar eigen (oud) paspoort heeft verlaten, dat zij vervolgens diende terug te sturen, en dat zij geen visum nodig had om naar Oekraïne te reizen, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij met deze beweringen op generlei wijze afbreuk doet aan de door verwerende partij vastgestelde inconsistentie over het gebruik van haar paspoort, met name dat verzoekende partij verklaarde dat zij haar paspoort gebruikte om naar Oekraïne te gaan, hetgeen niet strookt met haar eerdere verklaringen dat zij voor Oekraïne geen reispaspoort nodig heeft, maar enkel een identiteitskaart. Verder bemerkt de Raad nog dat verwerende partij tevens vaststelde dat uit het (nieuwe) paspoort van verzoekende partij blijkt dat dit document haar reeds uitgereikt werd op 3 mei 2014, dus voor haar vertrek uit haar land, terwijl verzoekende partij beweerde dat zij op 25 mei 2014 naar Kiev vloog en daar dan haar paspoort via de post ontving. Verzoekende partij brengt geen concrete

argumenten ter weerlegging van desbetreffende motivering, waardoor deze eveneens onverminderd overeind blijft.

2.2.9.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat de incoherente verklaringen van verzoekende partij over haar paspoort in samenhang met de door haar beschreven onwaarschijnlijke reisroute een ernstige aanwijzing vormen van het gegeven dat verzoekende partij haar (internationale) reisdocumenten bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een andere reisroute, een eerder vertrek uit haar land of een eventueel door haar verkregen visum te verzwijgen, oppert verzoekende partij dat verwerende partij dient te bewijzen dat verzoekende partij wetens en willens de asielinstanties wil misleiden, hetgeen zij evenwel nalaat. Bovendien heeft verwerende partij de mogelijkheid en de middelen om na te gaan of haar paspoort een Schengenvisum heeft, temeer daar verzoekende partij daartoe de nodige administratieve documenten heeft ondertekend waarbij zij verwerende partij machtigt om dergelijk onderzoek te doen.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat uit de volstrekt ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij over haar paspoort in samenhang met de door haar beschreven onwaarschijnlijke reisroute verwerende partij terecht kan besluiten dat er een vermoeden ontstaat dat verzoekende partij haar (internationale) reisdocumenten bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een andere reisroute, een eerder vertrek uit haar land of een eventueel door haar verkregen visum te verzwijgen. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij dient te bewijzen dat verzoekende partij wetens en willens de asielinstanties wil misleiden en dat verwerende partij nagelaten heeft na te gaan of verzoekende partij een visum verkregen heeft, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.10. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent het risicoprofiel van aanhangers van de UNM, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop – verzoekende partij voegt desbetreffend een rapport van *Human Rights Watch* als bijlage toe bij haar verzoekschrift (bijlage 3) – niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers heeft verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, haar bewering dat zij wegens haar werk bij het bedrijf van een vroegere UNM-aanhanger door de huidige Georgische autoriteiten ook beschouwd zou worden als UNM-sympathisant en dat zij daardoor problemen zou hebben gekregen geenszins aannemelijk gemaakt, waardoor zij op generlei wijze heeft aangetoond dergelijk risicoprofiel te hebben.

2.2.11. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat door verwerende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat de vaststelling dat verzoekende partij pas na ruim vijf maanden verblijf in België er een asielaanvraag besloot in te dienen niet alleen de door haar beweerde nood aan bescherming relativeert, maar ook de geloofwaardigheid van haar asielrelaas bijkomend fundamenteel ondermijnt. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.12. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.13. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde document en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 23 maart 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT